

<http://www.cowbajkachpiszczy.pl/>

Ciasne, ale własne

Autor: Jacek Londyn

W dziurce od klucza mieszkał skrzat,
ciut, ciut od dziurki mniejszy.
„A klucz?” – spytacie. Poszedł w świat,
bo w zamku się nie mieścił.

„Jak to?” – znów spyta ten i ów.
Co by tu odpowiedzieć?...
Pewnie mu urósł duży brzuch,
gdy ucho zjadł od śledzia.

Choć smaczny śledź, ważniejszy skrzat,
on jest tu w głównej roli,
bo wiesz czy baśń, jak światem świat,
o skrzatach bając woli.

To one mają skrzacie sny
i czynią skrzacie cuda,
i w brodę sobie plują, gdy
jakiś się im nie uda.

Skrzat z dziurki, pośród innych stu,
wyróżniał się talentem –
przez drzwi przełaził niczym duch,
choć były wciąż zamknięte.

I opowiadał – tym zza drzwi –
co robią ich sąsiedzi,
tym zaś, że tamci marzą, by
móc kiedyś ich odwiedzić.

Każdy z mieszkańców lubił go
i jego opowieści,
choć co dzień budził cały dom,
jak skrzaty – bardzo wcześnie.

Wybierał sobie śpiocha i
wskakiwał mu do ucha,
i dmuchał potem ile sił
w trąbkę Eustachiusza.

Czasami, gdy zapomniał się
– jak budzik z opcją „drzemka” –
grając to samo, cały dzień,
siebie i ludzi nękał.

<http://www.cowbajkachpiszczy.pl/>

Mijały tak kolejne dni,
skrzat pracy miał po łokcie,
lecz wieczorami w dziurce tkwił,
biedaczek, wciąż samotnie.

Pomyślał sobie – „Żeby tak
mieć tutaj towarzystwo”...,
i wtedy klucz – jak z nieba – spadł,
i się do zamka wcisnął.

Chudziutki wrócił, jakby pół
w podróży go ubyło,
zamek zazgrzytał: „Witaj, Klu”,
a skrzat rzekł: „Jest mi miło.

Cieszę się bardzo, żeś tak schudł,
nie będę sam jak palec,
samotność, jak największy wróg,
dokucza niebywale”.

Od tamtej pory skrzat i klucz
w dziurce od klucza żyją,
klucz – w lewo, w prawo, skrzat – w tył, w przód,
kręcą się że aż miło.

Otwarcu drzwi wtórują śmiech
i okrzyk: „Ludzie mili,
ci zza drzwi mogą stanąć przed,
a ci sprzed drzwi za nimi”.

No, dosyć żartów – kończyć czas...,
nie – dodać trzeba jeszcze,
że szczęściarz ten, kto kogoś ma,
i własne w świecie miejsce.